

Fernando Merino

Els Globus d'Or d'enguany ens han aportat el millor resum que calia fer del fenomen *Titànic*. D'una banda, millor pel·lícula i millor director, és a dir, el reconeixement absolut a una aventura personal de James Cameron, que a més ha comptat amb la complicitat gairebé unànime del públic i de la crítica fins al punt d'arribar a convertir-se aquesta producció, de fet, en el gran clàssic de final de segle. I no crec que només es tracti d'un fenomen des del punt de vista sociològic: ¿per què, si no, els comentaris han coincidit a destacar la sobrietat, el domini de la narració quasi artesanal, tot i tenir Cameron al seu abast un paradís d'efectes especials?

A més, els Globus s'han "oblidat" de la resta d'elements de luxe que envolten aquesta producció i només s'han fixat (altre reconeixement absolut) en la banda sonora i la cançó original, cosa que em permet avançar que, tot i no haver-se fetes públiques les nominacions als Oscars és inevitable assenyalar James Horner com al gran protagonista, indiscutible protagonista, dels

guardons a la composició. Aquesta serà la seva sisena nominació.

Aliens, el retorn havia estat la col·laboració anterior de Horner i Cameron, una relació que comença a l'etapa llunyana i compartida amb Roger Corman. La característica que millor defineix Horner és la gran varietat estilística; un tot terreny que es mou amb notable facilitat a l'interior de propostes tan oposades com *El nom de la rosa*, *Llegenda de passió*, *Willow*, *Braveheart*, *Jocs de patriotes*, *Cocoon*, *Apollo 13*.

=En aquest cas, però, Horner ha fet qüestió personal, de la proposta de Cameron, i s'ha deixat seduir per la fascinació del somni. Ens ha sorprès amb un dels leit motivs ("Southampton") més lluminosos de la dècada, construït a partir d'evocacions corals de notable magnetisme, teclats fent el contrapunt, cordes premonitòries de la tragèdia, i un tot sostingut entre la marxa i la fanfàrria animador del vaixell-símbol d'una època. Uns elements que fan d'aquesta peça, després visitada a "Leaving port" i "Take her to sea, Mr. Murdoch", la interpre-

tació magistral de la doble història, particular i general, que James Cameron ens planteja a *Titànic*.

Una dualitat, aquesta, que també forma part de l'estructura global de la banda sonora, on l'origen irlandès del vaixell (va ser construït a les drassanes de Belfast) es posa de manifest emprant bellíssimes introspeccions del so tradicional ("Never an absolute", "Rose", "Unable to stay, unwilling to leave"...), que de forma interminant ens recorden que el gran símbol de la societat industrial va sortir al món des d'un territori condemnat a la tragèdia per aquesta mateixa societat.

Tal volta sigui per això que Horner utilitza una variació de "Never an absolute" per omplir de significacions la cançó d'amor, "My heart will go on", la que sens dubte ha de guanyar l'Oscar, pagant així tribut a la cara sense futur d'una relació adolescent lligada pel destí a una travessia primerenca també sense futur.

Una vegada més la dualitat. ❖

